

СТАНОВИЩЕ

За кандидатурата на гл. ас. д-р Георги Якимов Стойчев, единствен участник в обявения конкурс за доцент по Методика на обучението по история към „Катедра Архивистика и ПИД” на Исторически факултет при СУ „Св. Климент Охридски”

В настоящето становище ще поставя последователно акцент върху няколко съществени момента от преподавателската кариера и научната дейност на гл. ас. д-р Георги Якимов. Същият е на работа в ИФ от 2002 г. след спечелен конкурс в Катедра „Архивистика и ПИД” като старши асистент по Методика на обучението по история, а от 2004 е главен асистент.

През изминалите 10 години д-р Якимов се включва активно в образователния процес в Исторически факултет и се утвърждава като отличен преподавател. В рамките на педагогическия модул за придобиване на професионална квалификация „учител по история” води упражнения по Методика на обучението, педагогическите практики в училище: хоспитиране, текуща и преддипломна. Освен това чете избираем курс в този модул - „Учебниците по българска история през Възраждането”. Същият води задължителни и избираеми курсове в двете магистърски програми „Обучението по история в средното училище” и „Гражданското образование чрез обучението по история” – „История и гражданско образование”, „Проверка и измерване на учениковите постижения”. От учебната 2011/2012 г. той води самостоятелно курс по Методика в специалност „История и география”, която е с педагогическа насоченост.

Цялостната работа на д-р Якимов е свързана с историческото образование и бъдещата подготовка за учителите по история, което отговаря и на обявения конкурс за доцент.

От няколко години колегата д-р Якимов насочи усилията си към проблемите на обучението по история и гражданското образование. Представеният хабилитационен труд е плод на неговите проучвания в разглежданата област с амбицията да се превърне в основа за един бъдещ лекционен курс. Такъв е заложен в Учебния план на специалност История и география и в новооткритата – История и философия.

Считам, че ориентацията на колегата Якимов към проблематиката на Гражданското образование е навременна, защото така сред нас се постига едно профилиране и задълбочаване в определени области, необходими в обучението на студентите от двете специалности с педагогически профил и за историците и малките специалности, които желаят да придобият учителска правоспособност.

Хабилитационният труд „Гражданско образование (теория, история, съвременност)”, излязъл като самостоятелна книга, е в обем от 274 страници. При

изграждането на структурата и при анализа авторът се опира на постиженията в областта на гражданското образование като цяло, приемайки или отхвърляйки критично наложените до момента тези и принципи.

Няколко са акцентите в монографията. Авторът се спира на изследванията и представя същността на използваното понятие – гражданско образование, факторите за неговото формиране като особено детайлно откроява мястото на училището. Д-р Якимов възприема виждането, че една от неговите задачи е да „възпитава младия чомек за социален живот извън тесните рамки на националната политическа рамка”, а ролята на училището е чрез гражданското образование подрастващите да бъдат обучавани за политическа социализация в тяхната групова, етнокултурна и глобална принадлежност. Тук са разгледани идеите за гражданското образование в един проблемно-хронологически план в световен, европейски и регионален (балкански) мащаб.

Вторият важен акцент е поставен конкретно върху историята на гражданското образование в България, като особено внимание е обърнато на неговата реализация през Възраждането и през отделните етапи, които – авторът е открил, а именно –от Освобождението до началото на XX в., 20-40те години и след промените през 1944 и последвалата ликвидация на Гражданското образование като самостоятелна училищна дисциплина и идеологизацията, с която се характеризира цялостното обучение в този период. Отново в ретроспективен план, д-р Якимов задълбочава изследването си преди всичко върху идеите и практиките в духа на гражданското образование.

За мене особена стойност има проблемът за съвременните измерения на обучението по Гражданско образование. Авторът детайлно се спира на съвременните учебници и тяхната ориентация към гражданското образование и формирането на политическа грамотност. Историята, без да омаловажавам останалите дисциплини в училище, в действителност притежава най-големи възможности за гражданското възпитание на младото поколение. Дали ще бъде въведена отделна дисциплина или не у нас в перспектива, мястото на историята ще остане сред ключовите за възпитанието на младите хора. Тук стои и важният въпрос как да се съвместява в бъдеще обучението по история и цивилизация и Гражданското образование, възпитанието на младото поколение в принципите на демократизма, познаване на правата и задълженията като граждани. Формирането на гражданска култура е сред основните приоритети на съвременното общество и именно в тази посока е ориентирано и изследването на д-р Якимов.

Считам че д-р Якимов се справя отлично не само с преподавателските си ангажименти, но той е доказал и успешната реализация на своите творчески и научни търсения и предлагам на уважаемото жури да му бъде присъдено научното звание „доцент по Методика на обучението по история”.

30 март 2012 г.

доц. д-р Красимира Табакова
/Методика на обучението по история/